

trestu disciplinárnímu, po stránce prvé nebyla by disciplinárním trestem trestně vyčerpána. Stížnost právem poukazuje na patrnou nesrovnalost, kdyby spoluvězeň, jenž, jsa sám k útěku rozhodnut, spolupomáhá při útěku spoluvězňů, podléhal jen mírnému trestu disciplinárnímu, kdežto spoluvězni na vlastní útěk nepomýšlející propadali by těžkému trestu pro zločin. Stanovisko rozsudku první stolice nevystihuje pro výkon spravedlnosti daleko nebezpečnější povahu spolčení více osob, propadších trestu pro zločin, k součinnosti, by zmařen byl výkon trestu vůči činnosti obmezené pouze na vlastní útěk jednotlivce, která i z legislativního stanoviska odůvodňuje různé nakládání s dotyčnými pachateli. Použití předpisu § 217 tr. z. vyloučeno jest ovšem na zločince, jenž pro svou osobu podnikne útěk z vězení, poněvadž již dikce § 217 tr. z. předpokládá různost osob pachatele a zločince, jehož útěku bylo nadržováno. Táž záhada vylučuje ovšem jiné než disciplinární potrestání účastníka společného útěku, pokud směřuje ku vlastnímu sprostění, nebrání však podřazení pod § 217 tr. z. po stránce druhé, pokud totiž činnost účastníková, sloužící vlastnímu jeho útěku, usnadňuje zároveň útěk spoluvězňů. Vyhovuje-li činnost pachatelova po stránce té jinak všem podmínkám § 217 tr. z. (lest neb násilí, zatčení pro zločin a znalost toho na straně pachatelově), pak vylučuje soudní trest pro zločin pouhé stíhání disciplinární po stránce zločinné. Jelikož podmínky skutkové podstaty zločinu dle § 217 tr. z. i ohledně obžalovaného Rudolfa T. v rozsudku jsou zjištěny, nutno označiti souhlasně se zmatečnými stížnostmi výrok osvobodující právně mylným.

#### Čís. 218.

**Pod pojem »krádeže v rodině« (§ 189, 463 tr. zák.) nespadá krádež spáchaná dítětem na rodičích, dlelo-li v jejich domácnosti jen přechodně jako host.**

(Rozh. ze dne 26. června 1920, Kr I 496/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalované Anny O. do rozsudku krajského jako výjimečného soudu v Chebu ze dne 4. září 1919, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem krádeže dle §§ 171, 173, 174 II. c) tr. z., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmatečná stížnost, vycházejíc ze stanoviska, že krádež, obžalovanou spáchaná, jest jen krádeží v rodině, spadající pod §§ 189 a 463 tr. z., uplatňuje proti odsouzení pro zločin krádeže zmateční důvody § 281 č. 10, 9 b) a c) tr. ř., poněvadž prý na trestní skutek použito bylo neprávem zákona, pod který nespadá (č. 10), poněvadž dále jde o trestní čin, jež stíhati lze jen na požádání hlavy rodiny, jsou zde tudíž okolnosti, pro něž stíhání skutku bylo vyloučeno (č. 9 b), pokud se týče chyběla potřebná obžaloba (č. 9 c). Ježto jde toliko o zmateční důvody materiální, nutno dle § 288 č. 3 tr. ř. při přezkoumání správnosti rozsudku vzíti za podklad skutkový stav, jenž zjištěn byl rozsudkem. Vychází-li se však

ze skutkového stavu zjištěného rozsudkem, pak nelze přisvědčiti tvrzení stížnosti, že soud nalézací pochybil, shledav ve skutku obžalované nikoli pouhý přestupek § 463 tr. z., nýbrž zločin krádeže. Neboť § 463 tr. z. předpokládá krádež mezi příbuznými tam uvedenými, pokud žijí ve společné domácnosti. O žití ve společné domácnosti může býti řeči jen tehdy, sdílí-li dotyčný pachatel s ostatními členy domácnosti trvale byt i stravu, takže přiměřená část nákladů společné domácnosti připadá na vydržování dotyčného pachatele jako člena domácnosti. V tomto případě jde o dceru, která, provdávši se za muže v Ch., z domácnosti svých rodičů v A. vystoupila, až asi 8 dní před spácháním krádeže se svým manželem v Ch. žila a bydlela, pak ovšem s manželem do A. se přestěhovala, zde však jen až do zařízení nového vlastního bytu v A. se svým manželem u rodičů nocovala. Že by byla obžalovaná po tu dobu nějak ku krytí nákladů domácnosti svých rodičů přispívala, soud nezjišťuje. Správně usuzuje z toho soud nalézací, že obžalovaná meškala v domácnosti svých rodičů jen přechodně jako host, nikoli jako člen společné domácnosti. Jelikož pak jinak kvalifikována jest krádež, jí na rodičích spáchaná, jako zločin krádeže dle §§ 173, 174 II. c) a 179 tr. z., nelze odsouzení její pro tento zločin shledati nezákonným.

#### Čís. 219.

**Amnestie.** Soud nalézací není vůbec povolán, aby se vyslovoval v rozsudku o tom, jsou-li splněny podmínky amnestie ve smyslu § 4 nařízení Národního výboru ze dne 5. listopadu 1918, čís. 28 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 26. června 1920, Kr I 133/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Josefa K. do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 23. ledna 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným též zločinem krádeže dle §§ 171, 173, 174 II. a), c) 176 II. a) tr. z.

#### Důvody:

Proti odsuzujícímu výroku pro krádež browningu s náboji a prachem uplatňuje zmateční stížnost důvod § 281 čís. 9 b) tr. ř., poněvadž soud ohledně této krádeže, spáchané před 28. říjnem 1919, v rozsudku vyslovil, že tu není podmínek amnestie vedle § 4 nařízení Národního výboru ze dne 5. listopadu 1918 čís. 28 sb. z. a n. Formelně jest dotyčný výrok soudu nalézacího zajisté nesprávným. Neboť § 4 zmíněného nařízení upravuje zvláštní řízení v otázce amnestie dle tohoto ustanovení a přikazuje v případech jako jest ten, o který jde, kde nedošlo ještě ku právoplatnému odsouzení, rozhodování otázky, jsou-li zde podmínky amnestie, úřadům veřejné obžaloby. Následkem toho nebyl soud nalézací vůbec povolán, aby se vyslovoval v rozsudku o tom, jsou-li zde podmínky amnestie dle § 4 citovaného nařízení a nemůže též soud zrušovací pořadem zmateční stížnosti přiveden býti k tomu, by dotyčný výrok soudu nalézacího po stránce materiální přezkoumával, to tím méně,